RÅDET FOR (OR. en)

NOTE **LIMITE**

fra:	Generalsekretariatet for Rådet
til:	De Faste Repræsentanters Komité
Tidl. dok. nr.:	8704/07 DROIPEN 36 + COR 1
Komm. forsl. nr.:	14904/01 DROIPEN 105 KOM(2001) 664 endelig
Vedr.:	Forslag til Rådets rammeafgørelse om bekæmpelse af visse former for og tilkendegivelser af racisme og fremmedhad ved hjælp af straffelovgivningen

Som opfølgning af RIA-rådernes gennemgang af ovennævnte forslags præambel på mødet den 25. juni 2007 og med henblik på den fornyede høring af Europa-Parlamentet følger hermed til delegationerne, med forbehold af jurist-lingvisternes gennemgang, den endelige tekst til forslaget til Rådets rammeafgørelse om bekæmpelse af visse former for og tilkendegivelser af racisme og fremmedhad ved hjælp af straffelovgivningen, som vil blive forelagt Europa-Parlamentet til fornyet høring.

RÅDETS RAMMEAFGØRELSE OM BEKÆMPELSE AF VISSE FORMER FOR OG TILKENDEGIVELSER AF RACISME OG FREMMEDHAD VED HJÆLP AF STRAFFELOVGIVNINGEN

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR –

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Union, særlig artikel 29, artikel 31 og artikel 34, stk. 2, litra b),

under henvisning til forslag fra Kommissionen[1],

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet[2], og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Racisme og fremmedhad er direkte krænkelser af principperne om frihed, demokrati, respekt for menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder samt retsstatsprincippet, der alle er principper, som Den Europæiske Union bygger på, og som medlemsstaterne har til fælles.

(2) I Rådets og Kommissionens handlingsplan for, hvordan Amsterdam-traktatens bestemmelser om indførelse af et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed bedst kan gennemføres[3], konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde i Tammerfors den 15. og 16. oktober 1999[4], Europa-Parlamentets beslutning af 20. september 2000[5] og Kommissionens meddelelse til Rådet og Europa-Parlamentet om den halvårlige ajourføring af resultattavlen[6] vedrørende fremskridt hen imod oprettelsen af et område med "frihed, sikkerhed og retfærdighed" i EU (andet halvår af 2000) kræves det, at der gøres en indsats på dette område. I Haag-programmet af 4.-5. november 2004 erindrer Rådet om, at det er fast besluttet på at bekæmpe enhver form for racisme, antisemitisme og fremmedhad, hvilket Det Europæiske Råd allerede gav udtryk for i december 2003.

---

1 EUT C … af …
2 EUT C … af …
3 EFT C 19 af 23.1.1999, s. 1.
4 http://ue.eu.int/da/Info/eurocouncil/index.htm.
5 EFT C 146 af 17.5.2001, s. 110.
6 KOM(2000) 782 endelig.

(3) Fælles aktion 96/443/RIA af 15. juli 1996, vedtaget af Rådet på grundlag af artikel K.3 i traktaten om Den Europæiske Union[7], om bekæmpelse af racisme og fremmedhad skal efterfølges af yderligere lovgivningsinitiativer, der opfylder behovet for yderligere indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning og administrative bestemmelser og for fjernelse af hindringer for et effektivt retligt samarbejde, som især skyldes forskellene mellem medlemsstaternes retlige fremgangsmåder.

(4) Ifølge evalueringen af den fælles aktion fra 1996 og det arbejde, der er udført i andre internationale fora, såsom Europarådet, er der stadig problemer med det retlige samarbejde, og der er derfor behov for yderligere indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes straffelovgivning for at sikre, at der gennemføres en omfattende og klar lovgivning for at bekæmpe racisme og fremmedhad effektivt.

(5) Racisme og fremmedhad udgør en trussel mod de grupper af personer, der er mål for en sådan adfærd. Det er nødvendigt at fastlægge en fælles strafferetlig strategi i Den Europæiske Union med hensyn til fænomenet racisme og fremmedhad for at sikre, at den samme adfærd udgør lovovertrædelser i alle medlemsstaterne, og at der for både fysiske og juridiske personer, der har begået eller er ansvarlige for sådanne lovovertrædelser, findes straffe og sanktioner, der er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelsen og har afskrækkende virkning.

(6) Medlemsstaterne erkender, at bekæmpelse af racisme og fremmedhad kræver forskellige former for foranstaltninger inden for en samlet ramme og ikke må begrænses til straffesager. Denne rammeafgørelse er begrænset til bekæmpelse af visse særlig grove former for racisme og fremmedhad ved hjælp af straffelovgivningen. Da medlemsstaternes kulturelle og retlige traditioner i et vist omfang er forskellige, især på dette område, er en fuldstændig harmonisering af straffelovgivningerne ikke mulig på nuværende tidspunkt.

(7) "Herkomst" henviser overvejende til personer eller grupper af personer, der nedstammer fra personer, der kan identificeres på baggrund af visse særlige træk (såsom race eller hudfarve), men hvor alle disse særlige træk ikke nødvendigvis stadig findes. Til trods herfor kan sådanne personer eller grupper af personer på grund af deres herkomst være udsat for had eller vold.

---

[7] EFT L 185 af 24.7.1996, s. 5.

(8) "Religion" henviser bredt til personer, der defineres ved deres religiøse overbevisning eller tro.

(9) "Had" henviser til had baseret på race, hudfarve, religion, herkomst eller national eller etnisk oprindelse.

(10) Denne rammeafgørelse er ikke til hinder for, at en medlemsstat kan vedtage bestemmelser i den nationale lovgivning, der udvider stk. 1, litra c) og d) til at omfatte lovovertrædelser, som er rettet mod en gruppe personer, der er defineret under henvisning til andre kriterier end race, hudfarve, religion, herkomst eller national eller etnisk oprindelse, f. eks. kriterier som social status eller politisk overbevisning.

(11) Det bør sikres, at efterforskning og retsforfølgning af lovovertrædelser, der involverer racisme og fremmedhad, ikke afhænger af anmeldelser eller anklager fra ofrene, som ofte er særligt sårbare og viger tilbage for at anlægge sag.

(12) Indbyrdes tilnærmelse af straffelovgivningen bør gøre bekæmpelsen af lovovertrædelser i form af racisme og fremmedhad mere effektiv ved at fremme et fuldt dækkende og effektivt retligt samarbejde mellem medlemsstaterne. Rådet bør tage hensyn til de vanskeligheder, der måtte være på dette område, når rammeafgørelsen tages op til fornyet overvejelse med henblik på at overveje, om det er nødvendigt at tage yderligere skridt på dette område.

(13) Da målsætningen om at sikre, at lovovertrædelser i form af racisme og fremmedhad i alle medlemsstaterne som minimum straffes med et mindsteniveau af sanktioner, der er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelsen og har afskrækkende virkning, ikke i tilstrækkelig grad kan opfyldes af medlemsstaterne alene, da reglerne skal være fælles og indbyrdes forenelige, og da dette mål bedre kan nås på EU-plan, kan EU vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, jf. EU-traktatens artikel 2 og EF-traktatens artikel 5. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. sidstnævnte artikel, går denne rammeafgørelse ikke videre end, hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

(14) Fælles aktion 96/443/RIA bør ophæves, da den efter vedtagelsen af Amsterdam-traktaten, af Rådets direktiv 2000/43/EF af 29. juni 2000 om gennemførelse af princippet om ligebehandling af alle uanset race eller etnisk oprindelse[8] og af denne rammeafgørelse er blevet forældet.

(15) Denne rammeafgørelse respekterer de grundlæggende rettigheder og principper, der anerkendes i EU-traktatens artikel 6 og i den europæiske menneskerettighedskonvention, særlig artikel 10 og 11, og som afspejles i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, særlig kapitel II og VI.

(16) Overvejelser i forbindelse med foreningsfriheden og ytringsfriheden, navnlig pressefriheden og friheden til at udtrykke sig i andre medier, har i mange medlemsstater ført til proceduremæssige garantier og særregler i national lovgivning med hensyn til fastlæggelse eller begrænsning af ansvar –

TRUFFET FØLGENDE RAMMEAFGØRELSE:

Artikel 1

Lovovertrædelser vedrørende racisme og fremmedhad

1. Hver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at følgende forsætlige adfærd er strafbar:

a) offentlig tilskyndelse til vold eller had rettet mod en gruppe af personer eller et medlem af en sådan gruppe, der er defineret under henvisning til race, hudfarve, religion, herkomst eller national eller etnisk oprindelse

b) udførelse af en handling som nævnt i litra a) i form af offentlig udbredelse eller distribution af skrifter, billeder eller andet materiale

[8] EFT L 180 af 19.7.2000, s. 22.

c) offentligt forsvar for eller benægtelse eller bagatellisering af folkedrab, forbrydelser mod menneskeheden eller krigsforbrydelser som defineret i artikel 6, 7 og 8 i statutten for Den Internationale Straffedomstol, hvis denne adfærd er rettet mod en gruppe af personer eller et medlem af en sådan gruppe, der er defineret under henvisning til race, hudfarve, religion, herkomst eller national eller etnisk oprindelse, og udøves på en måde, der sandsynligvis vil tilskynde til vold eller had rettet mod en sådan gruppe eller et medlem af en sådan gruppe

d) offentligt forsvar for eller benægtelse eller bagatellisering af de forbrydelser, der er defineret i artikel 6 i chartret for den internationale militærdomstol, der er knyttet som bilag til London-aftalen af 8. august 1945, hvis denne adfærd er rettet mod en gruppe af personer eller et medlem af en sådan gruppe, der er defineret under henvisning til race, hudfarve, religion, herkomst eller national eller etnisk oprindelse, og udøves på en måde, der sandsynligvis vil tilskynde til vold eller had rettet mod en sådan gruppe eller et medlem af en sådan gruppe.

e) Medlemsstaterne kan i forbindelse med stk. 1 vælge kun at straffe adfærd, der enten udøves på en måde, der sandsynligvis vil forstyrre den offentlige orden, eller som er truende, nedværdigende eller forhånende.

f) I stk. 1 skal der i forbindelse med "religion" som minimum forstås adfærd, der tjener som påskud til at rette handlinger mod en gruppe af personer eller et medlem af en sådan gruppe, der er defineret under henvisning til race, hudfarve, herkomst eller national eller etnisk oprindelse.

2. Enhver medlemsstat kan i forbindelse med Rådets vedtagelse af denne rammeafgørelse fremsætte en erklæring om, at den kun vil gøre benægtelse eller bagatellisering af de i stk. 1, litra c) og/eller d), nævnte forbrydelser strafbare, hvis disse forbrydelser er blevet stadfæstet ved en endelig afgørelse truffet af en national domstol i den pågældende medlemsstat og/eller en international domstol, eller ved en endelig afgørelse truffet alene af en international domstol.

Artikel 2

Anstiftelse, hjælp og tilskyndelse

1. Hver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at hjælp og tilskyndelse til den i artikel 1 omhandlede adfærd er strafbar.

2. Hver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at anstiftelse til den i artikel 1, litra c) og d), omhandlede adfærd er strafbar.

Artikel 3

Sanktioner

1. Hver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at den adfærd, der er omhandlet i artikel 1 og 2, kan straffes med strafferetlige sanktioner, der er effektive, står i et rimeligt forhold til adfærden og har en afskrækkende virkning.

2. Hver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at minimumsstrafferammen for den adfærd, der er omhandlet i artikel 1, er fængsel i 1 til 3 år.

Artikel 4

Racistiske og fremmedfjendske motiver

Med hensyn til andre lovovertrædelser end dem, der er nævnt i artikel 1 og 2, træffer medlemsstaterne de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at racistiske og fremmedfjendske motiver betragtes som skærpende omstændigheder, eller at sådanne motiver alternativt tages i betragtning af domstolene ved strafudmålingen.

Artikel 5

Juridiske personers ansvar

1. Hver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at juridiske personer kan drages til ansvar for en adfærd som omhandlet i artikel 1 og 2, når den er begået på deres vegne af en person, der handler som enkeltperson eller som medlem af et organ under den juridiske person, og som har en ledende stilling inden for den juridiske person baseret på:

a) beføjelse til at repræsentere den juridiske person eller

b) beføjelse til at træffe beslutninger på den juridiske persons vegne eller

c) beføjelse til at udøve kontrol inden for den juridiske person.

2. Ud over de tilfælde, der allerede er nævnt i stk. 1, træffer hver medlemsstat de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at en juridisk person kan drages til ansvar, hvor manglende opsyn eller kontrol fra en i stk. 1 omhandlet persons side har gjort det muligt for en person underlagt den juridiske person at begå den i artikel 1 og 2 omhandlede adfærd på den juridiske persons vegne.

3. Juridiske personers ansvar i henhold til stk. 1 og 2 udelukker ikke retsforfølgning af fysiske personer, der er gerningsmænd til eller meddelagtige i en adfærd som omhandlet i artikel 1 og 2.

4. Ved "juridisk person" forstås enhver enhed, der har en sådan status i henhold til den nationale lovgivning, der finder anvendelse, dog ikke stater og andre offentlige organer under udøvelsen af offentligretlige beføjelser samt offentligretlige internationale organisationer.

Artikel 6

Sanktioner over for juridiske personer

1. Hver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at en juridisk person, der drages til ansvar i henhold til artikel 5, stk. 1, kan straffes med sanktioner, der er effektive, står i et rimeligt forhold til adfærden og har afskrækkende virkning, herunder bødestraf eller administrativt pålagte bøder, og som kan omfatte andre sanktioner som f.eks.:

a) udelukkelse fra offentlige ydelser eller støtte

b) midlertidigt eller varigt forbud mod at udøve kommercielle aktiviteter

c) anbringelse under retsligt opsyn

d) likvidation efter retskendelse.

2. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at en juridisk person, der drages til ansvar i henhold til artikel 5, stk. 2, kan straffes med sanktioner eller foranstaltninger, der er effektive, står i et rimeligt forhold til adfærden og har afskrækkende virkning.

Artikel 7

Forfatningsmæssige bestemmelser og grundlæggende principper

1. Denne rammeafgørelse indebærer ikke nogen ændring af pligten til at respektere de grundlæggende rettigheder og grundlæggende retsprincipper, herunder ytrings- og foreningsfriheden, således som de er defineret i artikel 6 i traktaten om Den Europæiske Union.

2. Denne rammeafgørelse indebærer ikke, at medlemsstaterne skal træffe foranstaltninger, som strider mod grundlæggende principper om foreningsfrihed og ytringsfrihed, navnlig pressefrihed og frihed til at udtrykke sig i andre medier efter forfatningsmæssige traditioner, eller regler om pressens eller andre mediers rettigheder og ansvar samt om de proceduremæssige garantier herfor, for så vidt disse regler vedrører fastlæggelse eller begrænsning af ansvar.

Artikel 8

Iværksættelse af retsforfølgning

Hver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at efterforskning eller retsforfølgning af adfærd som omhandlet i artikel 1 og 2 ikke afhænger af anmeldelse eller anklage fra et offer for adfærden i det mindste ikke i de groveste tilfælde, hvis adfærden er begået på dens område.

Artikel 9

Straffemyndighed

1. Hver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger for at fastlægge sin straffemyndighed i forbindelse med adfærd som omhandlet i artikel 1 og 2, hvis adfærden er udvist

a) helt eller delvis på dens område eller

b) af en af dens statsborgere eller

c) på vegne af en juridisk person, der har sit hjemsted på medlemsstatens område.

2. Ved fastsættelsen af straffemyndighed i overensstemmelse med stk. 1, litra a), træffer hver medlemsstat de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at dens straffemyndighed omfatter tilfælde, hvor adfærden udvises via et informationssystem, og

a) den lovovertræder, der udviser adfærden, fysisk opholder sig på dens område, uanset om denne adfærd involverer materiale, der er lagret i et informationssystem på dens område

b) adfærden involverer materiale, der er lagret i et informationssystem på dens område, uanset om den lovovertræder, der udviser denne adfærd, fysisk opholder sig på dens område.

3. En medlemsstat kan beslutte, at den ikke eller kun i særlige tilfælde eller under særlige omstændigheder vil anvende bestemmelsen om straffemyndighed i stk. 1, litra b) og c).

Artikel 10

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme denne rammeafgørelse senest den [...][9].

[9] To år efter rammeafgørelsens vedtagelse.

2. Medlemsstaterne meddeler senest samme dato Generalsekretariatet for Rådet og Kommissionen teksten til de retsforskrifter, som de udsteder for at gennemføre de forpligtelser, der følger af denne rammeafgørelse, i national ret. På baggrund af en rapport, der udarbejdes på grundlag af disse oplysninger, og en skriftlig rapport fra Kommissionen vurderer Rådet senest den [...][10], om medlemsstaterne har truffet de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme denne rammeafgørelse.

3. Inden tre år efter udløbet af fristen i artikel 10, stk. 1, tager Rådet denne rammeafgørelse op til fornyet overvejelse. Til forberedelse af denne fornyede overvejelse hører Rådet medlemsstaterne om, hvorvidt de har haft vanskeligheder i det retlige samarbejde for så vidt angår lovovertrædelser i henhold til artikel 1, stk. 1. Endvidere kan Rådet anmode Eurojust om at forelægge en rapport om, hvorvidt forskellene mellem de nationale lovgivninger har givet anledning til problemer i det retlige samarbejde mellem medlemsstaterne på dette område.

Artikel 11

Ophævelse af fælles aktion 96/443/RIA

Fælles aktion 96/443/RIA ophæves.

Artikel 12

Territorial anvendelse

Denne rammeafgørelse finder anvendelse på Gibraltar.

---

[10] Fem år efter rammeafgørelsens vedtagelse.

Artikel 13

Ikrafttræden

Denne rammeafgørelse træder i kraft på datoen for offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Udfærdiget i Bruxelles, den

På Rådets vegne

Formand